

Сурсовулъ.

Успокои ся, царкыньо, не ся сърди. Моето дохожданіе при тебе е за твоѣхъ ползъ. Царь-тъ, тейко ти, ми поръчя да ти обадижъ, какво: ты както млада и безъ майкжъ трѣба да имашъ еднижъ старъ и опытножъ женжъ за да тя съвѣтва; за това отъ сега нататкъжъ ще имашъ бабжъ си Туллжъ на мѣсто майкжъ. Това е волята на тейка ти.

Райна.

Царь-тъ, тейко ми, дѣ е той истый?

Сурсовулъ.

Той ще дойде. — И тый царкыньо, трѣбва да послушвашъ бабжъ си Туллжъ... тя тѣжъ обычя като нейно чядо, и ты трѣбва да ѣжъ обыкнешъ като сжщжъ майкжъ. Ты при нейжъ не си сираче; ты може да тя направи честитжъ на свѣта.

Тулла.

Азъ си ѣжъ обычямъ като отъ сърдце ми рожбжъ, и не можжъ да ѣ ся парадвамъ; ты ми е веселба-та.

Райна.

Оставьте мя!... Нещжъ ви!..... (Заплаква, и Неда като ѣжъ глѣда, турга рѣжжъ си на очи-тъжъ за да скрѣе съдзы-тъжъ си).

Сурсовулъ.

Не плачи, княгыньо: нѣмашъ за какво...

Тулла.

Може да си е наумила за майкжъ си. Ё! като всяка млада дуния, нажелѣва ѣ ся!